

CESTOVNÍ HOREČKA

CESTOVNÍ RUBRIKA: Amsterdam (Nizozemsko)

Amsterdam je hlavní město Nizozemska. Je to největší město této krásné země, a proto bychom si o něm mohli něco říct. Proč bychom měli tohle město navštívit?

V Amsterdamu žijí obyvatelé různých národností. Tím pádem se zde mísí 177 různých kultur, jídel, ale také zvyků. Nemusíme se však bát, že bychom zde nenašli krásu pravého Nizozemska.

Amsterdam láká především umělce nebo lidi s citem pro umění, protože je to především město různých muzeí a galerií. Můžeme zde najít *Rijksmuseum* - největší muzeum umění v Nizozemí. Turisté chodí v první řadě navštěvovat *Dům Anny Frankové* - ve kterém se během 2.světové války ukrývala rodina této dívky. Čtrnáctiletá dívka Anna si během tohoto ukrývání vedla deník, který byl po válce vydán v mnoha jazycích. Nesmíme zapomenout na *Van Goghovo muzeum* nebo *Námořní muzeum*.

Příznivci kostelů mohou navštívit *Starý kostel Oude Kerk* nebo *Nový kostel Nieuwe Kerk*. Oba dnes slouží jako výstavní síň.

V Amsterdamu se můžeme přemísťovat různorodou dopravou jako je metro, vlaky, autobusy, ale hlavně zde turisté i místní projíždí město na *lodi*. V Amsterdamu můžeme také spatřit velké množství lidí na *kole*.

Mnoho turistů jezdí do města především kvůli Coffeshopům. Mohou také na ulicích Amsterdamu dostat těžké drogy a často se jim ani nepodaří přijet do své rodné země a z výletu se stává noční můra.

Výlet do této země může být velmi příjemná zkušenost. Já v Amsterdamu nebyla, ale velmi ráda bych tohle místo navštívila a určitě nejsem sama. :)

Adéla Axmannová

ROZHOVOR: Tomáš Malenda, hráč fotbalu za SK Sigma

Každý den chodíme do školy a míváme se pohledem a nebo místo výměny úsměvu řekneme slůvko ahoj či dobrý den. Nemáme při tom zdání, kdo to je (teda krom toho, že víme, že to je kluk/dívka ze 1.- 4. ročníku) a ani nevíme, jaké má koníčky, ač víme, že má 1 000 přátel na facebooku nebo 800 000 „lajků“ u fotek atd. Třeba tyto osoby mají zajímavého koníčka jako například jízdu na koni, fotbal či nedej bože hokej. Proto náš časopis si jednoho ze studentů vybral a představí vám ho v následujícím rozhovoru. Je to Tomáš Malenda ze druhého ročníku. Tomáš je fotbalistou za místní fotbalový klub SK Sigma. Třeba je to druhý Ronaldo nebo druhý Pelé...

Prosím tě, Tome, jak dlouho už hraješ fotbal?

Fotbal hraji už 13 let.

A za jaké týmy už jsi hrál?

Můj mateřský klub je 1. FC Viktorie Přerov a v roce 2015 jsem přestoupil do SK Sigma Olomouc.

No to je pěkný, ale to určitě stojí mnoho času. Kolikrát týdně máte tréninky?

No... tréninky máme 4krát týdně, ale někdy se stane že i 5krát týdně.

No a co bys poradil těm, co chtějí jít do Sigmy? Co je nutné, aby člověk mohl reprezentovat takový klub jako je Sigma?

Být dobrý hráč, technicky a rychlostně vybavený, velké + také hraje výška.

Vidím, že je to dost náročné a jak ses ty dostal do Sigmy?

Měli jsme domluvený přátelský zápas se Sigmou na hřišti u školy Heyerovského, sice jsme prohráli, ale já jsem hrál svůj nejlepší zápas, protože jsem nahrál na 3 góly a po zápase jsem si povídal s trenérem Sigmy, který o mě měl zájem.

A teď mi prosím tě řekni, jak ses dostal k fotbalu ty? Určitě jsi hrál fotbal s klukama někde na plácku u vás v obci?

To ano. A začal jsem u nás na zahradě, máme ji totiž velkou a máme tam taky 2 fotbalové branky, takže tam.

A když říkáš, že máte na zahradě 2 branky, tak kdo tě k tomu „míči“ přivedl?

Táta a dědové, se kterými jsme si kopali na zahradě.

Říká se, že každý fotbalista má svůj vzor. Jaký je ten tvůj?

To je těžké rozhodování... Mám jich totiž více, ale asi nejvíc Robert Lewandowski.

No a čeho bys chtěl v tvé fotbalové kariéře dosáhnout?

Chtěl bych se dostat do české reprezentace a poté bych chtěl se dostat do zahraničí.

Určitě už jsi slyšel o korupčních kauzách fotbalu, ať už v Čechách nebo ve světě. Jaký názor na to máš?

Nedělá to dobré jméno fotbalu, myslím, že by s tím měli skončit.

Ted' poslední otázka. Jelikož vývoj nezastavíš a vniká i do fotbalu, tak se objevily i kamery na brankovou čáru nebo sprej na trávnik. Co na to říkáš ty jako fotbalista?

Fotbalu to prospěje a je to skvělá věc ať už videokamera nebo sprej, aspoň už nebudou stále dohady o uznaných a neuznaných gólech.

Ták jo. Já ti děkuji za rozhovor a přeji mnoho úspěchů v Sigmě a v tvé fotbalové kariéře :D

Petr Hudec

ROZHOVOR: Ahoj Kubo

Ahoj Kubo, všichni víme, že často ve škole chybíš kvůli tvému sportu. Čemu konkrétně se věnuješ?

Ahoj Tyno, věnuji se atletice, vrhu koulí, disku a kladiva.

Jak dlouho se atletice věnuješ?

Atletice se věnuji už 3 roky.

Jak jsi se k tomu dostal?

Pomocí paní učitelky z tělocviku.

Musíš hodně trénovat?

Ano, trénuji 6x týdně minimálně hodinu a půl, maximálně 3.

Jaký byl tvůj největší úspěch?

Vyhrál jsem mistrovství ČR a díky tomu jsem se dostal do reprezentace ČR

A jak to vidíš do budoucna?

Příští rok bych se chtěl dostat na mistrovství Evropy do 17ti let a za 2 roky na mistrovství světa do 17ti let.

Tak to máš velké plány! Děkuji za rozhovor a přeji ti, aby se ti dařilo víc a víc.

Kristýna Šmerdov

Otázka pro náročné

Kdo ze dvou osob na snímku je Jakub Héža?

Název školního časopisu

Jak vznikly názvy českých novin jsme si řekli už minule. Teď bych vám ráda připomenula, kdo vymyslel ten náš.

Náš školní časopis nese název *Cestovní horečka*. Můžeme za něj poděkovat Sáře Hlobilové a Tomáši Malendovi. Líbily se vám také další názvy, ale časopis může mít jen jeden. Tady jsou:

Sranda, prča, ohňostroje

Drby z Pavloviček
- Adéla Válková

Moje divoké cestování
- Dam Hoang

Cestovní noviny
- Nikola Lounová

Plesk
- Štěpán Kotek

Cestáček
- Adéla Chromečková

Muzejní výstava České korunovační klenoty 18. prosince 2015

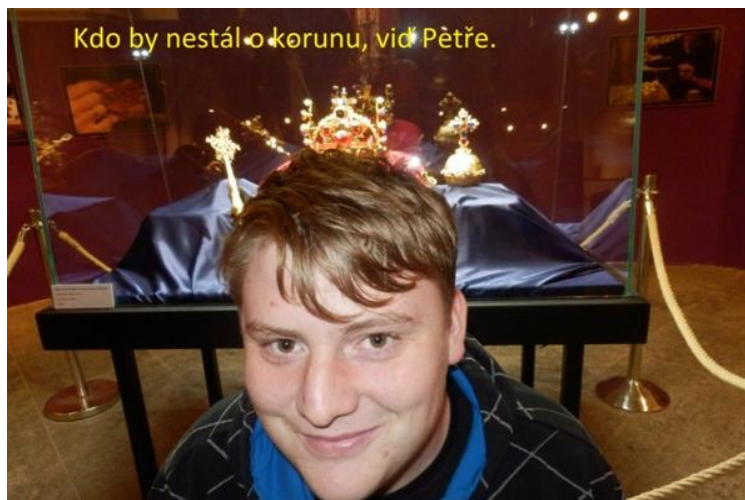
Vládcové staří a noví

Paní učitelka Fekiačičová s pomocí studentky Káji Zemanové razí svůj dukát.

Kdo by nestál o korunu, vid' Pěťře.

1. A odpočívá po náročném studiu

Kdo se skrývá za korunovačními klenoty?

Jitka Machová

Češtinářský světlík 2

Milí studenti,
v dnešním čísle si můžete nejprve zopakovat útvary prostě sdělovacího stylu (osobní dopis, inzerát, reklamní slogan) na textech, které v hodinách vymysleli vaši spolužáci.

Delšími slohovými útvary jsou reportáže, zpracované formou školních slohových prací studenty 3. ročníku, rekapituluji zážitky z jejich profesní praxe a stylově patří k publicistickým útvarům. (*Reportáž: aktuální problematika, oficiální text psaný s ohledem na potencionální čtenáře – pozor na příliš osobní téma, nevšední poutavý nadpis, zpravidla psána v 1. osobě – autor má s popisovaným tématem osobní zkušenost, konkrétní údaje o místě, době, počasí, zúčastněných osobách, vůních, nevšedních výrocih..., výhodný je kritický pohled, ne však za každou cenu; upřednostňujeme kratší věty*).

Na závěr se můžete pobavit dadaistickými texty na slova: *běda, bedekr, bedlivý, bednář, bedra, beduín – lán, laň, lančmít, langusta, lano, lanýž*.

Drahý Auguste,

znovu ti píši a prosím, aby ses nade mnou slitoval. Zkus si jen na malou chvíli představit, jak těžce a složitě se mi zde žije. Spíše přežívá, než žije. Chtěl bych, abys mi jednoho dne odpustil moje chyby a dovolil mi vrátit se domů. Prosím, na malý okamžik to smet'me pod stůl, abych byl alespoň chvíli zase šťastný. Chybí mi krásný Řím a vše, co je s ním spojeno. Nemohu ti slíbit, že budu poslušnější než dříve, ale pokusit se o to mohu, A pokud mi to nedovolíš, napíšu ti klidně dalších dvě stě dopisů.

S prosbou a pozdravem tě prosí o slitování Ovidius.

(Adéla Axmannová)

Achillův seznamovací inzerát

(matka bohyně Thétis, otec král Péleus)

Jmenuji se Achilleus, jsem polobůh, vypadám jako princ Krasoň, ale namakanější. Jsem 183 cm vysoký, sejmu každého.

Někteří si mě pletou s Bradd Pittem. Jsem něžný, ale umím být i zvíře. Mám rád masáže, obzvláště na patě, tam jsem velice citlivý. Jsem nesmrtelný. Víím o sobě, že jsem nej. Moje oblíbené jídlo je ovoce. Záliby: zabíjení vojáků, ženy. Jsem prakticky to, co by chtěla každá žena mít. Hledám drsnou ženu, která si umí stát za svým. Ženu, která mě zkrotí, uvaří a uspokojí. A zmiňoval jsem, že jsem polobůh.

(Dam Hoang)

Nudí vás sliby politiků, čtěte poezii.

(Petr Hudec)

Na poezii a polku sbalíš každou krásnou holku.

(Bára Seidlerová)

Praxe v informačním centru

Je 11. prosince, den, který ukončuje třetí týden mé školní praxe. Trpělivě vyčkávám před skleněnými výlohami turistického informačního centra v Olomouci, jež se stalo mým útočištěm po uplynulý necelý měsíc. Ohlédnu se po náměstí, ve kterém se centrum nachází a které je právě v tento předvánoční čas plné vánočních stánků, vůně punče, ozdob od hvězd až po skleněné baňky, vůně medoviny a uprostřed stojí krásný vánoční strom, který dominuje celé sváteční atmosféře a honosně se tyčí k nebi. Zčistajasna mne z mého zasnění probudí zacinkání radničního zvonku, který signalizuje čas devíti hodin dopoledne, tedy čas, kdy se otevírá informační centrum.

S úsměvem na tváři vstoupím dovnitř do podloubí radnice, pozdravím věčně vysmátou a pozitivní kolegyni Lenku, jež v centru pracuje již dvanáct sezón po sobě a ihned k ní přispěchám pomoci jí s nachystáním informačních a propagačních materiálů o kulturním dění v Olomouci a okolí před skleněnou výlohu. „Jak se máš, Leni?“ zeptám se své kolegyně. „Ale tak znáš to, stojí to za ty víš co, jako skoro vždy, ale může být i hůř. Dnes jsem se málem natáhla cestou do práce na těch dlažebních kostkách, na které deset let nadávám a už jsem to mohla mít za sebou!“ poví mi a rázem uslyším její hlasitý, ale velice příjemný a uším ladící smích. Hlavou mi bleskne myšlenka, jak skvělá náhoda je, že zde potkám tak skvělého a dobrosrdečného člověka se smyslem pro humor, který vždy zlepší náladu. „Takových je jako šafránu!“ jak říká Martin, můj další kolega z praxe. Ani nevím jak, už sedím za naším pultem nachystaný vyhovět zákazníkům, když ke mně přiběhne má další skvělá spolupracovnice Míla a nese mi čaj a kus dortu, který nám upekla a donesla do práce.

Má pracovní směna probíhá rychle jako každý dosavadní den, hledám informace od těch týkajících se cestování až ty úplně jiné, ale vyhovět musíme všem, což není vždy tak úplně jednoduché. Prodávám turistické předměty jako kalendáře, vizitky, známky, hrníčky a desítky dalších.

Několikrát využiji komunikaci v anglickém jazyce, kdy půl hodiny pomáhám turecké studentce či rodině z Texasu, a jednou se dostanu k použití německého jazyka. Také dvakrát průvodcuji turisty na radniční věži a za celou mou praxi se dozvím nespočet nových informací nejen o Olomouci.

Uplyne čtrnáctá hodina a má praxe se blíží ke konci. Naposledy se rozhlédnu po své dosavadní pracovně, která je skvěle prosvětlená, plná cestovatelských předmětů, map i kulturních plakátů. Nabídnu svým kolegyním a kolegovi bonboniéru za to, že se mnou vydrželi a zaučili mne, shodou okolností je vidím všechny, protože mají odpoledne školení.

S těmi mé osobě blíže se obejmu, se všemi si vyměním kontakt a po obdržení vlídných slov chvály slíbím, že se za nimi určitě zase zastavím a někdy všichni společně někam zajdeme. Poděkuji za skvělou zkušenost, rozloučím se, jak se sluší a patří, a začínám se psychicky připravovat na návrat do školy, s myšlenkou, že praxe by měla být častěji.

(Tomáš Telíšek)

Běda beduínovi, který zlámal bedra bednáři, jenž nebyl bedlivý a ztratil svůj bedekr. (Libor Mačát)

Běda, jestli nemáš bedekr, jsi bedlivý bednář, máš zlámaná bedra, ošetří ti je beduín.

(Helena Karhánková)

Běda tomu bednáři, jestliže nebyl bedlivý, a jeho bedekr má nyní na svých bedrech ten beduín.

(Tomáš Telíšek)

Beduín

Beduínovi na bedra bose bos běhá,

Bedlivý bednář běda mu běda.

Bedekr byl by bloudil býk,

Běda mu běda beuínem být.

(Monika Pavlová)

Bedra beduína bedekru se podobají. Běda, kdo bednáře s bedlivým pohledem potká.

(Lucie Hýsková)

Byl jednou jeden děda
Pořád vyhrožoval běda
Vezme-li mi někdo bedekr
Příště budu více bedlivý
Protože nejsem lenivý
Za mlada chtěl jsem být bednář
Ale praskly mi z toho bedra
Tak jsem se stal beduínem
Opatrným kočovníkem.

(Diana Dieguezová)

Běda ti, jestli nedoneseš ten bedekr a budeš
bedlivý jako bednář. Potom přijde beduín a
dostaneš přes bedra.

(Lucie Loníčková)

Na lánu leží langusta s jí lančmít s lanýži. Laň se
snaží chytit langustu lanem.

(Vendula Svobodová)

Laň s langustou potkaly lanýže s lanem, šly na
lán dát si lančmít.

(Kristýna Laschková)

Jsem langusta a jím lančmít. Uprostřed lánu běží
laň. V ruce mám lano, sedím a hledám lanýže.
(asi jsem prase...)

(Lucie Loníčková)

Vidím lány a na nich laně s prasaty, co hledají
lanýže. Jím lančmít a lovím lanem velké langusty

(Iveta Bernhauerová)

Nenasytný lord

Liška, laň, lanýž či lančmít?

Lord by rád něco si dal.

Langusta také přijde mu vhod

Lán však pln je jídla,

lord nenasytný je.

Lano už táhnou, lidé mají toho dost.

(Monika Pavlová)

Lančmít na lánu laň nese. Langusta s lanýžem se
o lano oprou.

(Lucie Hýsková)

Taneční

Při tomto slově se někomu na tváři vykouzlí úsměv a někomu jinému téměř naskáčí osypky. Buď jak buď asi všichni se shodnou, že taneční jsou jednoznačně zážitek na celý život.

Kdybychom měli zapátrat v odborné literatuře, zjistili bychom, že se tanec definuje jako "Pohybová společenská aktivita, provozovaná převážně za doprovodu hudby. Tanec může navodit lepší náladu, a také je vyjádřením pocitu tanečníka, takže může být považován za druh umění." Je tedy jasné, že v každé osobě se skrývá umělec. A každý umělec má přeci trochu jiný styl.

Proto je tak důležité si najít vhodný taneční protějšek. Každý, kdo neměl od začátku domluveného partnera, mi dá jistě za pravdu, že je to poměrně nelehký úkol. Jeden hopsá jako koza, druhý už sice jakž takž umí tančit, ale deodorant a kartáček mu nic neříká a pro změnu s třetím si není co říct, takže chodíte v promenádě za trapného ticha. Když už konečně najdete partnera, se kterým se dá tančit, bavit a dokonce i voní, zjistíte, že vás čeká poslední lekce.

Samotný tanec je už vlastně, jak podotýká můj tatínek, pouhá spartakiáda. Krok dva tři, (hlavně nepřust') záklon dva tři. Standart s krásnými dlouhými pohyby, rychlá a energická latina i zábavné country je už tak vlastně v podstatě hračkou.

Budiž útěchou pro všechny, kteří tyto úkony nezvládají s úplnou grácií, že další definice říká, že tanec je jakýkoli "Volný pohyb tělesa prostorem."

Barbora Seidlerová

Netradiční sporty

Discgolf

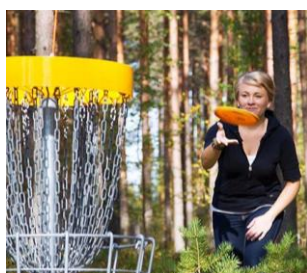
Discgolf, teř zvaný Fribeegolf je nekolektivní sport, který je odvozen od klasického golfu. Cílem hry je dostat disk z daného místa do ocelového koše. Průměrná vzdálenost ke koši je 50 – 150 metrů. Vyhrává ten, komu se podaří disk dostat do koše s nejmenším počtem hodů. Hřiště má 9, 12 nebo 18 košů (jamek). Discgolf může hrát kdokoliv, nezáleží na věku ani na pohlaví. Je to vhodný sport pro celou rodinu.

Pravidla hry:

Každý hráč začíná ze stejného místa. Má neomezený počet pokusů na to, aby dostal disk do koše. S dalším hodem začíná hráč tam, kam dopadl disk po jeho předchozím hodu (jako v klasickém golfu). Hráč, který má celkově nejmenší počet hodů vyhrává.

Druhy disků:

Discgolf se dá hrát s normálním diskem, ale při závodech si hráči vybírají z různých disků, podle toho, v jakém jsou postavení. Disky se dále dělí na dvě skupiny. Buď podle vzdálenosti (např.: Driver, Middle, Putter, ...) nebo podle letových vlastností (např. Stabilní, Hyperstabilní, ...).

Kin – Ball

Kin – Ball je fyzicky náročná hra a nyní docela populární, kterou hrají tři týmy po čtyřech hráčích. Specifickým znakem je velký míč, se kterým se hraje. Míče se smí hráči dotknout jen rukama. Kin – Ball je jediná hra, kterou hrají tři týmy zároveň.

Průběh hry:

Hry se účastní tři týmy po čtyřech členech v barevně rozlišených dresech.. Hra začíná uprostřed hřiště, když jeden tým odpálí míč. Při odpalování míče se musí všichni členové týmu dotýkat rukou míče, jinak je tento odpal neplatný a odpaluje další tým. Při odpalování musí odpalující hráč zakřičet heslo Omnikin a barvu týmu který musí míč chytit. Takže například „Omnikin červená“. Pokud míč červené družstvo chytí bez dopadu na zem, opět se všichni hráči dotknou míče a odpálí ho se zakřičením např. „Omnikin žlutá“ Pokud ovšem žlutý tým míč nechytne, body získávají první a druhý tým. Poté rozehrává bílý tým.

Hřiště:

Může se hrát jak venku, tak i v uzavřeném prostoru, ale hřiště nesmí překročit délku 21,4 metrů x 21,4 metrů. Hraje se teda na čtvercovém hřišti. Pokud se hraje v tělocvičně, míč se smí dotknout i stěny.

Pesäpallo

Pesäpallo, neboli zkráceně česky pesis, je nejpopulárnější hra ve Finsku. Hra je velmi podobná baseballu jak vzhledem, tak i pravidly.

Průběh utkání:

Hrají proti sobě dvě devítičlenná mužstva a hráči postupně střídají na pálce a v poli. Nadhazovač mužstva vhadzuje míček na pálkaře minimálně 1 metr kolmo nad něj. Pálkař musí míček odpálit do hřiště, pokud míček dopadne mimo hřiště, je počítán jako chybný. Pálkař má tři pokusy, aby míček odpálil. Po dvou špatných nadhozech musí pálkař odejít na první metu. Pokud protihráč chytne míček po odpalu ze vzduchu, pálkař je takzvaně zmrazen a smí odpalovat nadále, pouze pokud jeho tým získá bod – to je, když se běžící pálkař vrátí v poli na metu, ze které vyběhl. Pro získání bodu je potřeba oběhnout všechny tři mety a dostat se zpět za nadhazovací čáru svého týmu. Po každém odpalu může, ale nemusí pálkař a bývalí pálkaři postoupit o jednu metu vpřed. Pokud protihráči v poli dopraví míček na následující metu dřív, než na ni doběhne pálkař, je ze hry vyřazen – vyoutován. Po třech outech se mužstva mění. Hra trvá do té doby, dokud nedojde k vyřazení tří pálkařů. Tímto končí jedna směna a hráči se vystřídají na pálce a v poli.

Sepak Taraw

Sepak takraw je kolektivní míčový sport podobný nohejbalu, akorát s tím rozdílem, že se hraje s menším tkaným míčem a síť je vyšší.

Pravidla:

Hrají proti sobě dva týmy po třech hráčích. Hraje se na kurtu na pro badminton a síť je ve výšce 152 cm pro muže a pro ženy je ve výšce 142 cm. Hráči ovšem míček smí zahrát pouze nohama, trupem nebo hlavou. Díky tomu jdou vidět nejrůznější akrobatické zákroky i salta. Při podání se podávající hráč postaví do kruhu pro podávající a spoluhráči jdou k síti. Jeden hráč z protihráčů musí mít nohu v prostoru pro podávající a ostatní hráči smí stát kdekoliv. Hráč se smí míče dotknout pouze jednou a mohou si mezi sebou přihrát maximálně třikrát. Utkání se hraje na dva sety a pro vítězství je nutné dosáhnout 15 bodů s rozdílem o dva body.

Filip Peřina

Jaké filmy nás čekají v roce 2016

LEDEN

- 05. - Sherlock: The Abominable Bride
- 29. - Kung Fu Panda 3

ÚNOR

- 05. - Pride and Prejudice and Zombies
- 12. - Deadpool

BŘEZEN

- 18. - The Divergent Series: Allegiant
- 25. - Batman v Superman: Dawn of Justice

DUBEN

- 15. - The Jungle Book

KVĚTEN

- 06. - Captain America: Civil War
- 20. - Angry Birds
- 27. - X-men: Apocalypse

ČERVEN

- 03. - Teenage Mutant Ninja Turtles 2
- 10. - WarCraft

ČERVENEC

- 01. - Tarzan
- 15. - Ghostbusters
- 22. - Star Trek Beyond

SRPEN

- 05. - Suicide Squad

ŘÍJEN

- 07. - Gambit
- 14. - Inferno
- 21. - Underworld 5

LISTOPAD

- 04. - Doctor Strange
- 18. - Fantastic Beasts and Where to Find Them

PROSINEC

- 16. - Star Wars: Rogue One
- 21. - Assassin's Creed

Pozn. Nejsou zde vypsány všechny filmy, které mají tento rok premiéru.

Monika Pavlová

Miláno

Praxe v Miláně aneb Uklízečka i recepční (Dominik Duong)

Jsme tu pár dní a už máme tolik zážitků. Už jen cesta do Milána byla zajímavá a vtipná. Zjistili jsme, že oba dva řidiči jsou Maďaři, takže se s nimi nedalo dorozumět.

(Nikola Lounová)

Po dlouhém čekání na pracovníky Evolva jsme zamířili k hostelu Madama, kde pracovala část mých spolužáků, aby si projeli cestu a následující den se neztratili... V úterý ráno jsem já, má spolužačka a dva žáci ze třetího ročníku vyrazili na zkušební jízdu k našemu hotelu Admiral. Naše cesta nebyla vůbec složitá, z naší ubytovny jsme šli pěšky na autobusovou zastávku, ze které jsme přestoupili na metro a poté zase pěšky až k hotelu, celá cesta trvala necelou hodinu.

(Alena Pavelková)

Každý den jsme strávili 40 minut cestováním do práce. Nejprve jsme jeli autobusem a poté jsme přestoupili na metro, kterým jsme projeli asi patnáct zastávek. Neuvěřitelným zážitkem pro mě bylo to, že metro nemělo řidiče. Překvapilo mě také, že i když je Milán centrem módy, většina žen se obléká obyčejně, zato muži se v módě vyžívali daleko více.

(Helena Karhánková)

Každý den si užívám jízdu metrem. Zbožňuju milánské metro, není tam nepříjemný zápach a všechno je udržované (nebo nové). Pozorují italské ženy a jejich smysl pro módu. České babičky nosí vají nehezky vypadající, neforemné oblečení, stahovací ponožky a sandály. Italské babičky si na vzhledu dávají záležet víc. Nosí vají lodičky, sukně nebo zvonové kalhoty, kožíšky, dlouhé a krásné, draze vypadající kabáty a klobouky. Každá má jiný účes, ale všem to sluší. Ve vlaku na sebe stříkají voňavky a pudrují si čelo a líčka. Zaujala mě na nich ještě jedna věc – jejich roztomilé kabelky.

Dámy nosí kabelky s medvídky, pejsky nebo kočičkami. Pevně doufám, že si jednu podobnou taky přivezu.

(Petra Rašovská)

V pondělí jsme byli s našimi instruktory a ti nám vysvětlili, jak bude vše probíhat. Na druhý den (v úterý) už jsme šli do práce. Jsou tady moc milí lidé, tak práce utíká rychle a je sranda, když si nerozumíme. Jediný, kdo mluví trochu anglicky, je totiž jen recepční a ředitel. Každý den děláme víceméně to samé, ráno si dáme cappuccino, vysvětlíme si, co budem dělat a jdeme pracovat.

(Táňa Dlouhá)

Vstupujeme do malé kanceláře, která nejspíš patří ředitelce hostelu. Tato žena nás přivítala svým optimismem, který z ní přímo vyzařoval, a zároveň temperamentem, oslnila hned, co nás spatřila. „Bon jorno!“ pozdrav, který se rozlehl po místnosti. Jak studenti v Itálii samozřejmě odpovídáme anglicky. Když ředitelce došlo, že jsme studiu italštiny, která by se k praxi hodila, nevěnovali téměř žádnou pozornost, jen se usmála a celou situaci brala jako běžnou věc. V tuto chvíli naše konverzace ustala. Ředitelka Silvie se totiž dala do řeči s pracovnící Evolva Sárou a rozpoutala se vášnivá italská debata. Stručně řečeno jsme dalších dvacet minut mlčeli a vyměňovali si se spolužáky zmatené pohledy.

(Lucie Hýsková)

Od pondělí měl začít náš pracovní týden. Do práce jsem nastoupil až v úterý. Pracoval jsem v Madama Hostelu, což je takový menší umělecký hostel. Po zbytek týdne jsem chodil do práce na odpolední směnu a od čtvrtka jsem chodil do práce ráno. Práce v ranních hodinách mi vyhovovala, protože jsem mohl jít odpoledne na nákupy. Náš další víkend jsme měli celý volný, a tak jsem se v sobotu s kamarády vypravil na nákupy, do části

Milána zvané Corso Buenos Aires. V neděli jsem opět s kamarády navštívil Castello Sforcesco a park Sempione.

(Štěpán Kotek)

Přišlo pondělí a náš první den v práci. Já jsem pracovala v Madama Hostelu v centru Milána a zaměstnána jsem byla v kuchyni. Personál hostelu se stylizoval do oblečení jak z 60. Let a stejně takový pocit jsem měla i z hostelu a jeho interiéru. Mně osobně se moc nelíbil. Hostel byl specificky zařízený. Stoly byly ze starých skříní, na stropěch visely dlouhé žárovky, na zdech byly obrazy italských umělců a celé prostředí na mě nepůsobilo zrovna příjemně.

První dny byly hrozné. Neměli pro nás přichystanou práci, a proto jsme musely dělat i práci, která nebyla zrovna potřebná – a to například malování staré garáže. Nastal pátek a s ním i můj první den v kuchyni. Seznámily jsme se se dvěma mladými a sympatickými kuchaři – Stefanem a Danielem, jim jsme měly po celé dva týdny pomáhat. Kuchyně byla malá, ale přehledná... Naučily jsme se pár italských jídel, pomáhaly s nádobím, krájením zeleniny, chystání jídla na talíř, připravování salátů a mnoho dalších věcí, které nám doufám budou v životě užitečné...

I když se mi do Milána nechtělo, nakonec jsem ráda, že jsem jela, protože mi to dalo hodně zkušeností, mohla jsem si zdokonalit svou angličtinu a cítím se sebevědomější.

(Nikol Snášelová)

Kuchaři to se mnou neměli vůbec lehké. Jelikož nestuduji obor kuchař, tak jsem neměla ani ponětí, jak to chodí v kuchyni. Naučili mě spoustu věcí, které do života můžu využít. Skamarádila jsem se, poradili mi, kam si zajít v Miláně, kde je to pěkné a levné.

(Diana Dieguezová)

Ve čtvrtek jsem zjistil, že mi už úkoly nebude zadávat Lori, ale žena jménem Klára. Už od prvního pohledu jsem si řekl, s touthle budou problémy, a taky že byly... Práce byla pořád stejná. Vždy od 8:30 jsem umýval hromadu nádobí. Od 11:00 mě čekaly opět podlahy. Tuto činnost doprovázel „milý“ hlas Kláry – Activo Liboro!

(Libor Mačát)

Vstupní hala měla umytou podlahu určitě díky Luccianovi. Ten borec jako by vypadl z oka Silvestru Stalonovi. Lucciano byl takový opravář hotelu.

Mohu říct, že praxe nebyla špatná, konečně už umím umývat podlahu, ale bylo by vhodnější nás poslat v době sezóny, aby bylo co dělat. Rád bych se i vrátil, i když už bych nemohl pozřít jedině sousto z toho, co nám na ubytování dávali...

(Dominik Duong)

Po celou dobu pobytu jsem hladověla. Jídlo, které jsme dostávali, bych s chutí poslala na potravinářský rozbor. Častokrát jsem se toho ani netkla. Občas jsem si něco koupila, ale bylo mi líto utrácet peníze za jídlo. Co se týká ubytování, nemůžu nic vytknout. Teplá voda tekla, prostředí bylo moderní a čisté.

(Eva Štafová)

Během té doby tady jsem přemýšlela, zda by se mi tady v Itálii líbilo žít. I přes všechna místní pozitiva jsem nakonec ráda, že žiju v ČR. Je tu příliš moc lidí, řekla bych přelidněno a i přes tvrzení, že italština je krásný jazyk, se mně osobně příliš nelíbí. Na závěr bych jen řekla, že jsem opravdu moc ráda za tuhle skvělou zkušenost. S pozdravem z Itálie Valentýna F. Arivederci

(Valentýna Felcmanová)

